

Josefiën Jannink-Lubberink en Hans Toorneman

In het Twentse Enter genieten Hans Toorneman en Josefiën Jannink-Lubberink met volle teugen van hun herefordkoeien. Net als hun relatie is ook de vleesvee-activiteit op hun fraai gelegen boerderij vrij nieuw.

Aantal dieren:	10
Exterieurgemiddelde:	85,5
Grasland:	5 ha
Streven:	ooit een A-koe fokken

De eerste koe van Josefiën Jannink-Lubberink (61) en Hans Toorneman (63) is vereeuwigd op een canvasdoek. Op het doek staat herefordkoe Pieternel met haar pasgeboren kalfje Anja (v. Wrabe). De schildering is Josefiëns eigen werk en hangt in het achterhuis – vroeger de stalruimte voor melkvee. ‘Ik heb er maanden over gedaan en ben zeer tevreden. Het is maar oefenen hoor’, klinkt het bescheiden. Het achterhuis is geïsoleerd en wordt door Josefiën benut als atelier en werkkamer. ‘Hier stonden voorheen acht koeien en daar de zakken meel. En in die hoek stond de wc in ’t huuske, dat was toen zo.’

Jaren later, na het overlijden van haar man in 2003, vertrokken de zwartbonte melkkoeken. In 2006 leerde Josefiën Hans Toorneman kennen. Vandaag de dag delen ze niet alleen elkaars liefde, maar ook die voor het herefordras. ‘Ik heb jarenlang in de veeverbetering gewerkt en ben een echte veeliefhebber. Bovendien moesten we iets met de vijf hectare grond rondom de boerderij’, zegt Hans. In maart 2007 arriveerden de eerste vier dieren op het tot Velner Herefords gedoopte bedrijf in Enter.

‘Hereford is een ras waar we oud mee kunnen worden. Ik hoop nog vijftien jaar veehouder te blijven.’ Josefiën knikt en roemt het karakter van de rode witkoppen. ‘Het is een rustig ras. Toen Pieternel kalfde, belde ik Hans. Hij waarschuwde bezorgd om niet het hok in te gaan, maar dat kun je bij een hereford rustig doen,

Hans Toorneman: ‘Hereford is een ras waar we oud mee kunnen worden’

Voldoening uit herefords

Op het bedrijf van Josefiën Jannink-Lubberink en Hans Toorneman heerst een serene rust. De boerderij lijkt net als haar bewoners te genieten van een welverdiend pensioen. Achter die kalmte heerst een levendige liefhebberij. Hans Toorneman: ‘Ik hoop nog vijftien jaar veehouder te blijven.’

tekst Tijmen van Zessen

er is niets aan de hand. En het afkalven gaat vanzelf, uniek voor een vleesras.’

Vaarsjes zonder sperma seksen

Hans weet van elk dier de geboortedatum en vertelt uitvoerig hoe de veestapel zich ontwikkelde. Hij en Josefiën hebben tot nu toe veel geluk. ‘Zonder gesekt sperma te gebruiken hebben we na twee jaar zeven vaarskalveren gevangen en nog maar één stiertje.’

Op één na zijn alle kalveren van Wrabe (v. Dirir). De vader van ki-stier Wrabe stamt uit de Canadese Remitall Director/Renitall Keynotelijn. ‘Hij vererft goed ontwikkelde kalveren met veel inhoud en wat extra bespierung in de achterhand.’ Hans hoopt dat CRV binnenkort een nieuwe hereford op de kaart zet, want zijn oudste nakomelingen zijn bijna dekrijp en Wrabe is de enige hereford op de kaart. ‘Het liefst heb ik een bloedlijn uit Canada. Die dieren zijn beter ontwikkeld dan het Engelse type; dat vind ik – naast voldoende bespierung in de achterhand – erg belangrijk.’

Wrabe krijgt concurrentie van de Deense stier Burrito (v. Praestebro Online), die getest is op groei-eigenschappen, met gunstige resultaten. De be vleesdheid van de stier is met infrarood licht getest en blijkt prima. Zelf meet de nieuwbakken veehouder om de twee maanden van alle dieren de borstomvang en hoogtemaat. ‘Meten is weten. Ik wil ooit een excellente koe fokken.’

Pieternel heeft op dit moment de hoogste

Pieternel met haar dochter Anja (v. Wrabe), kampioenskalf op de herefordkeuring 2008

exterieurscore, ze staat ingeschreven met 87 punten. Sonja en Gerbrich zijn respectievelijk 83 en 86 punten waard. De eerstvolgende kandidaat voor de inspecteur is Anja, het eerste kalf van Pieternel. Ze heeft hoge verwachtingen geschapen, want tijdens het eerste optreden van Velnor Herefords op de herefordkeuring in Dalfsen won Anja direct de prijs voor het beste kalf en beste toilet.

Verpesten met krachtvoer

Hans en Josefien kregen in Dalfsen de smaak te pakken en wonnen later met Anja een 1c-prijs op de Nationale Vleesvee Manifestatie in Ermelo. In totaal bezochten ze in 2009 drie fokvee-evenementen. 'Nu is het even genoeg Hans', zegt Josefien plagerig. Maar het enthousiasme is moeilijk te verbergen. Hans weet al welk dier volgend jaar mee mag. Hij volgt bij de naamgeving van de kalveren het alfabet, waarmee hij glimlachend aangeeft nog lang niet van plan te zijn er een punt achter te zetten. 'We zijn nog jong, er zijn voorlopig nog letters genoeg'.

Op termijn wil Hans wel dieren verkopen voor de fokkerij. 'Dan is alles te koop, behalve Josefien en de grond', grapt hij. Om serieus te vervolgen: 'Ons bedrijf is hobbyïsme, maar er gaat toch nog wel wat geld om in het herefordras. Het stamboek is het enige dat in Nederland nog groeit in ledenaantal en die categorie is niet te vergelijken met starters op de huizenmarkt.' Josefien vult hem aan: 'We hoeven er niet veel mee te verdienen, maar willen er ook niet aan verliezen. Wij zien onze koeien als landbouwhuisdieren, niet als een hond in huis bij de haard en ook niet als productiemiddel, zoals op een bedrijf met tweehonderd dieren.'

De bedrijfsvoering is sober en simpel: de koeien lopen het hele jaar buiten en krijgen geen krachtvoer of mais. 'Als je met krachtvoer begint, verpest je de goede eigenschappen van het ras. Herefords zijn efficiënt, ze groeien op weinig. Dit vleesvee moet bruin gras hebben en lauwwater, anders loop je het risico dat ze vervetten. Het gras hier groeit eigenlijk te snel,

daarom voeren we het hele jaar hooi bij.' Dankzij de langzame groei krijgt het vlees een authentieke smaak. Herefordvlees staat bekend als gemarmerd vlees. Het is doorregen met sliertjes vet. Josefien: 'In de pan zie je er niets van terug. Vroeger was het ras vanwege deze eigenschap niet populair onder slagers, maar dat verandert langzaam. Wij merken dat aan onze huisverkoop.'

Stoppende fietsers

Josefien en Hans hebben een grote vriezer gekocht en vullen die met het vlees van de eigen dieren. De eerste, Maartje, woog als driejarige 407 kilo geslacht. Josefien vertelt: 'In de zomer stoppen fietsers hier spontaan. We verkopen ook groente uit de tuin, dat staat aangegeven op een uithangbord. Als ze eenmaal klant zijn, nemen ze vaak ook een stukje vlees mee.'

Hans en Josefien blaken van tevredenheid. Mede dankzij de herefords. Hans licht toe: 'Een hereford geeft geweldige voldoening, het ras straalt rust uit.'

